

JOHN GRISHAM

DE CLIËNT

AL MEER DAN 20 JAAR DE SUCCESVOLSTE
THRILLERSCHRIJVER TER WERELD

Over het boek

De elfjarige Mark Sway en zijn broertje Ricky trekken op zekere dag het veld in om stiekem sigaretjes te roken. Daar zijn ze getuige van de dramatische zelfmoord van Jerome Clifford, een louche advocaat uit New Orleans, die aan de vooravond stond van een van zijn grootste zaken.

Over de auteur

John Grisham werd op 8 februari 1955 geboren in Jonesboro, Arkansas, als tweede kind in een gezin van vijf kinderen. Zijn vader werkte in de bouw en zijn moeder was huisvrouw. Na zijn studie rechten aan de University of Mississippi werkte Grisham bijna tien jaar lang als jurist, waarbij hij zich specialiseerde in strafrechtelijke zaken en letselschadeclaims. In 1983 werd hij gekozen tot lid van het Huis van Afgevaardigden van de staat Mississippi, een functie die hij tot 1990 bekleedde. Als thrillerschrijver debuteerde hij in 1988 met *De jury*, maar het was zijn tweede boek, *Advocaat van de duivel*, waarmee hij definitief zijn naam vestigde als de koning van de legal thriller.

Van dezelfde auteur

De jury
Advocaat van de duivel
Achter gesloten deuren
De cliënt
Het vonnis
De rainmaker
In het geding
De partner
De straatvechter
Het testament
De broederschap
De erfpachters
Winterzon
Het dossier
De claim
Verloren seizoen
Het laatste jurylid
De deal
De gevangene
De verbanning
De aanklacht
De getuige
De wettelozen
De belofte
De bekentenis
Het proces
Vergiffenis
De afperser
Het protest
De erfgenaam
Dilemma

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken,
volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina:
[Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Grisham

De cliënt

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Client

© 1993 by John Grisham

Vertaling

Jan Smit

Omslagbeeld

© Paul Knight, Trevillion Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 90 449 7413 3

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Mark was elf en al sinds zijn negende rookte hij zo nu en dan een sigaretje. Hij wilde niet stoppen, maar hij had ook geen zin om verslaafd te raken. Hij gaf de voorkeur aan Kools, het merk van zijn ex-vader, maar zijn moeder rookte twee pakjes Virginia Slims per dag, en gemiddeld wist hij per week zo'n tien tot twaalf sigaretten van haar te stelen. Ze was een vrouw met een druk leven en veel problemen, en ze stond nogal naïef tegenover haar jongens. Het kwam geen moment bij haar op dat haar oudste al op zijn negende met roken was begonnen.

Soms kocht Mark voor een dollar een pakje Marlboro's van Kevin, een boefje aan de overkant van de straat, maar meestal moest hij zich behelpen met de dunne saffies van zijn moeder.

Die middag had hij er vier in zijn zak toen hij met zijn drie jaar jongere broertje Ricky over het pad naar de bossen achter het caravanpark liep. Ricky was zenuwachtig: zijn eerste sigaret! De vorige dag had hij Mark betrappt toen die de sigaretten in een schoenendoos onder zijn bed verstopte en hij had gedreigd zijn broer te verraden als hij zelf geen sigaret zou krijgen. En dus slopen ze nu over het bospad, op weg naar een van Marks geheime plekken, waar hij zich heel wat eenzame uurtjes had geoefend in het inhaleren en het blazen van rookkringen.

De meeste andere jongens uit de buurt experimenteerden met bier en softdrugs, maar daar wilde Mark niets mee te maken hebben. Hun ex-vader was aan de drank en hij had de twee jongens en hun moeder herhaaldelijk in elkaar geslagen als hij te veel bier op had. Mark had de gevolgen van alcohol gezien en aan den lijve ondervonden. En voor drugs was hij ook bang.

Ze verlieten het pad en waadden door het hoge gras. 'Ben je verdwaald?' vroeg Ricky, typisch het jonge broertje.

'Hou je kop,' zei Mark, zonder zijn pas te vertragen.

Hun vader was alleen thuisgekomen om te zuipen, te slapen en hen te mishandelen. Hij was nu vertrokken, goddank. Vijf jaar lang had Mark voor Ricky moeten zorgen. Hij voelde zich als een elfjarige vader. Hij had zijn broertje voetballen en fietsen geleerd. Hij had hem alles verteld wat hij over seks wist. Hij had hem gewaarschuwd voor drugs en hem tegen grotere jongens beschermd. En hij voelde zich schuldig dat

hij hem nu zou leren roken. Maar nou ja... het was maar een sigaret. Het had veel erger kunnen zijn.

Door het hoge gras kwamen ze bij een grote boom. Aan een dikke tak bungelde een touw. De struiken maakten plaats voor een kleine open plek, met daarachter een overwoekerde zandweg die over de heuvel verdween. In de verte was het geluid van een snelweg te horen.

Mark bleef staan en wees naar een boomstronk bij het touw. 'Ga zitten,' beval hij. Ricky liet zich gehoorzaam op de stronk zakken en keek zenuwachtig om zich heen, alsof hij bang was voor de politie. Mark keek hem aan als een strenge legerofficier en haalde een sigaretje uit zijn borstzak. Hij hield het tussen de duim en wijsvinger van zijn rechterhand en probeerde een nonchalante indruk te maken.

Hij keek op Ricky neer. 'Je kent de regels,' zei hij. Er waren maar twee regels, die hij in de loop van de dag al tien keer had herhaald. Ricky wilde niet als een klein kind worden behandeld. Hij rolde met zijn ogen en zei: 'Ja. Als ik het aan iemand vertel, sla je me in elkaar.'

'Precies.'

Ricky sloeg zijn armen over elkaar. 'En ik mag er maar één per dag roken.'

'Ja. Als ik erachter kom dat je meer rookt, zul je nog wat beleven. En als ik ontdek dat je bier drinkt of drugs gebruikt, dan...'

'Ja, ja, dat weet ik al. Dan sla je me nog eens in elkaar.'

'Zo is dat.'

'Hoeveel rook jij er per dag?'

'Maar één,' loog Mark. Soms was het er inderdaad één, maar soms waren het er drie of vier, afhankelijk van de aanvoer. Hij stak het filter tussen zijn lippen, met de houding van een gangster.

'Ga je dood als je er één per dag rookt?' wilde Ricky weten.

Mark haalde de sigaret weer tussen zijn lippen vandaan. 'Voorlopig niet. Eentje kan niet veel kwaad. Maar als je er meer rookt, wordt het link.'

'Hoeveel rookt ma er per dag?'

'Twee pakjes.'

'Hoeveel is dat?'

'Veertig.'

'Zo! Dan heeft ze dus een probleem.'

'Ma heeft nog wel andere problemen. Over sigaretten maakt ze zich niet druk.'

'En hoeveel rookt pa?'

‘Vier of vijf pakjes. Honderd per dag.’

Ricky grijnsde even. ‘Dus die gaat snel de pijp uit?’

‘Dat hoop ik. Zuipen en kettingroken, dan ben je binnen een paar jaar dood.’

‘Wat is kettingroken?’

‘Als je de volgende sigaret met je vorige aansteekt. Ik wou dat hij tien pakjes per dag rookte.’

‘Ik ook.’ Ricky wierp een blik over de kleine open plek en het zandpad. De zon scheen fel, maar onder de grote boom was het koel en donker. Mark pakte het filter tussen duim en wijsvinger en zwaaide ermee voor zijn mond. ‘Ben je bang?’ vroeg hij honend, echt als een oudere broer.

‘Nee.’

‘Volgens mij wel. Hé, zo moet je hem vasthouden, oké?’ Hij zwaaide met de peuk onder Ricky’s neus en stak het filter toen met veel bravoure weer tussen zijn lippen. Ricky keek aandachtig toe.

Mark stak de sigaret aan, blies een rookwolkje uit, nam hem weer uit zijn mond en keek er goedkeurend naar. ‘Je moet de rook niet doorslikken. Daar ben je nog niet aan toe. Voorzichtig zuigen en uitblazen. Klaar?’

‘Word ik er misselijk van?’

‘Wel als je de rook doorslikt.’ Hij nam twee snelle trekken en blies, voor het effect. ‘Zie je, er is niks aan. Later leer ik je wel hoe je moet inhaleren.’

‘Oké.’ Ricky stak zenuwachtig zijn hand uit en Mark drukte de sigaret zorgvuldig tussen zijn duim en wijsvinger. ‘Ga je gang.’

Met trillende hand stak Ricky het natte filter tussen zijn lippen. Hij nam een klein trekje en blies de rook weer uit. Nog een trekje. De rook kwam niet verder dan zijn voortanden. Nog een trek. Mark keek gespannen toe, hopen dat Ricky een hoestbui zou krijgen en blauw zou aanlopen. Als hij flink misselijk werd, zou hij nooit meer een sigaret aanraken.

‘Geen kunst aan,’ zei Ricky trots. Hij nam de sigaret uit zijn mond en keek er bewonderend naar.

‘Nee, het stelt niks voor.’

‘Het smaakt wel raar.’

‘Ja, ja.’ Mark ging naast hem op de boomstronk zitten en haalde nog een sigaret uit zijn zak. Ricky nam een paar snelle trekken. Mark stak ook op en zwijgend rookten ze hun sigaretje onder de grote boom.

‘Dit is leuk,’ zei Ricky, bijtend op het filter.

‘O ja? Waarom trillen je handen dan zo?’

‘Nietwaar.’

‘Welles.’

Ricky negeerde hem. Hij leunde naar voren, met zijn ellebogen op zijn knieën, nam een lange trek en spuwde toen in het zand, zoals hij Kevin en de grote jongens achter het caravanpark had zien doen. Helemaal niet moeilijk!

Mark opende zijn mond in een perfecte cirkel en probeerde een rookkring uit te blazen. Dat zou wel indruk maken op zijn broertje. Maar het mislukte en de grijze rook loste op.

‘Ik vind je nog te jong om te roken,’ zei hij.

Ricky zat druk te roken en te spuwen, genietend van deze belangrijke stap op weg naar de mannelijkheid. ‘Hoe oud was jij dan toen je begon?’ vroeg hij.

‘Negen. Maar ik was veel volwassener dan jij.’

‘Dat zeg je altijd.’

‘Omdat het zo is.’

Ze bleven onder de boom zitten, rokend in stilte, turend naar het zonnige grasveldje verderop. Mark was inderdaad volwassener geweest dan Ricky toen hij acht was. Volwassener dan al zijn vriendjes trouwens. Dat was hij altijd al geweest. Toen hij zeven was, had hij zijn vader met een honkbalknuppel geslagen. Dat was niet prettig voor hem afgelopen, maar in elk geval was die dronken idioot opgehouden hun moeder te slaan. Er werd altijd gescholden en geslagen in huis, daarom had Dianne Sway haar heil gezocht bij haar oudste zoon. Ze hadden elkaar getroost en manieren bedacht om te overleven. Ze hadden samen gehuild als ze weer waren afgetuigd. Ze hadden geprobeerd Ricky te beschermen. Toen hij negen was, had Mark zijn moeder ervan overtuigd dat ze een scheiding moest aanvragen. Hij had de politie gebeld toen hun vader stomdronken het huis binnen was gestormd nadat hij de scheidingspapieren had ontvangen. Hij had voor de rechtbank een getuigenverklaring afgelegd over verwaarlozing en mishandeling. Hij was heel volwassen voor zijn leeftijd.

Ricky hoorde de auto het eerst. Uit de richting van het zandpad klonk een laag, brommend geluid. Mark hoorde het ook en hield op met roken. ‘Blijf zitten,’ zei Mark zacht. Ze bewogen zich niet.

Een lange, zwarte, glanzende Lincoln verscheen over de top van de lage heuvel en reed langzaam hun kant op. Het onkruid op de zandweg kwam tot aan de voorbumper. Mark liet zijn sigaret op de grond vallen en zette zijn schoen erop. Ricky deed hetzelfde.

De auto remde af toen hij de open plek naderde en draaide een rondje, waarbij hij de takken van de bomen raakte. Toen stopte hij, met zijn neus naar de weg toe. De jongens zaten er recht achter, buiten het zicht van de bestuurder. Mark liet zich van de boomstronk glijden en kroop door het hoge gras naar een rij struiken aan de rand van de open plek. Ricky volgde hem. De achterkant van de Lincoln was tien meter bij hen vandaan. Ze tuurden naar de auto. Hij had een nummerbord uit Louisiana.

‘Wat doet hij?’ fluisterde Ricky.

Mark waagde een blik tussen het onkruid door. ‘Ssst!’ Hij had in het caravanpark verhalen gehoord over jongens die naar het bos kwamen om met een meisje te vrijen of pot te roken, maar niet in zulke dure auto’s. De motor zweeg en de auto bleef roerloos in het gras staan. Na een minuut ging het portier open. De bestuurder stapte uit en keek om zich heen. Het was een gezette man in een zwart pak. Hij had een dikke bolle kop, bijna kaal, afgezien van een paar keurig geplakte haren boven zijn oren, en een zwart met grijze baard. Hij liep struikelend naar de achterkant van de auto, rommelde wat met zijn sleuteltjes en opende de kofferbak. Hij haalde er een tuinslang uit, stak één uiteinde in de uitlaat en duwde de andere kant door een kier van het linkerportierraampje naar binnen. Toen gooide hij de kofferbak weer dicht, keek nog eens om zich heen alsof hij verwachtte dat iemand hem in de gaten hield en stapte weer in de auto.

De motor sloeg aan.

‘Jezus,’ zei Mark zachtjes. Met een lege blik staarde hij naar de auto.

‘Wat doet-ie?’ vroeg Ricky.

‘Hij probeert zich van kant te maken.’

Ricky tilde zijn hoofd een paar centimeter op om beter te kunnen zien.

‘Waar heb je het over, Mark?’

‘Blijf liggen! Zie je die tuinslang? De uitlaatgassen komen nu door de slang in de auto terecht, en die zijn dodelijk.’

‘Zelfmoord, bedoel je?’

‘Ja. Ik heb het eens in een film gezien.’

Ze bogen zich wat verder naar de struiken en tuurden naar de tuinslang die vanaf de uitlaat naar het raampje van het achterportier liep. De motor snorde soepel in zijn vrijstand.

‘Waarom wil hij zelfmoord plegen?’ vroeg Ricky.

‘Hoe moet ik dat nou weten? Maar we moeten iets doen.’

‘Ja. Wegwezen. En gauw ook.’

‘Nee, stil nou even.’

‘Ik ga hier weg, Mark. Jij mag blijven kijken tot hij dood is, maar ik ga ervandoor.’

Mark greep zijn broertje bij de schouder en duwde hem omlaag. Ricky haalde moeizaam adem en ze zaten allebei te zweten. De zon verdween achter een wolk.

‘Hoe lang duurt dat?’ vroeg Ricky met onvaste stem.

‘Niet zo lang.’ Mark liet zijn broertje weer los en ging op handen en voeten zitten. ‘Blijf jij maar hier, oké? Als je je verroert, trap ik je verrot.’

‘Wat ga je doen, Mark?’

‘Blijf nou maar hier. Ik meen het.’ Mark drukte zijn magere lijf zo dicht mogelijk tegen de grond en kroop op ellebogen en knieën door het onkruid naar de auto toe. Het droge gras stond meer dan een halve meter hoog. Hij wist dat de man hem niet kon horen, maar misschien zou hij het gras zien bewegen. Mark bleef recht achter de auto en gleed als een slang vooruit, tot hij in de schaduw van de kofferbak lag. Hij stak een hand uit, trok de tuinslang voorzichtig uit de uitlaat en liet hem op de grond vallen. Toen kroop hij weer terug, sneller dan op de heenweg. Een paar seconden later zat hij weer naast Ricky gehurkt en tuurde naar de auto vanuit het gras en de struiken onder de langste takken van de boom. Als de man hen zou zien, zouden ze langs de boom kunnen vluchten, over het pad waarlangs ze gekomen waren. De man was te dik om hard te kunnen lopen.

Ze wachtten. Er verstreken vijf minuten, maar het leek wel een uur.

‘Denk je dat hij dood is?’ fluisterde Ricky schor, met trillende stem.

‘Geen idee.’

Opeens ging het portier open en stapte de man weer uit. Huilend en mompelend wankelde hij naar de achterkant van de auto. Toen hij de tuinslang in het gras zag liggen, begon hij te vloeken en stak hem weer in de uitlaat. Hij had een fles whisky in zijn hand. Met een verwilderde blik keek hij nog eens om zich heen. Toen stapte hij mompelend weer in en gooide het portier achter zich dicht.

De jongens keken vol afgrijzen toe.

‘Hij is geschift, die vent,’ zei Mark zacht.

‘Laten we nou weggaan,’ drong Ricky aan.

‘Dat kan niet! Als hij zelfmoord pleegt, en wij hebben het gezien of wij wisten ervan, dan kunnen we grote moeilijkheden krijgen.’

Ricky tilde zijn hoofd op alsof hij zich wilde terugtrekken. ‘Dan zeggen we het tegen niemand. Kom mee, Mark!’

Mark greep hem weer bij de schouder en duwde hem tegen de grond.

‘Blijf uit het zicht! We gaan pas weg als ik het zeg!’

Ricky kneep zijn ogen stijf dicht en begon te huilen. Mark schudde minachtend zijn hoofd, zonder de auto een seconde uit het oog te verliezen. Kleine broertjes, je had er alleen maar last van. ‘Hou nou op,’ gromde hij met opeengeklemd kaken.

‘Ik ben bang.’

‘Best, maar hou je stil, oké? Hoor je me? Verroer je niet, en hou op met huilen.’ Mark liet zich op zijn ellebogen zakken, diep tussen het onkruid, en wilde weer door het hoge gras kruipen.

‘Laat hem maar doodgaan, Mark,’ fluisterde Ricky snikkend.

Mark keek hem over zijn schouder nijdig aan en kroop naar de auto toe. De motor liep nog steeds. Hij volgde hetzelfde spoor van geplet gras, zo langzaam en voorzichtig dat zelfs Ricky, die was opgehouden met huilen, hem nauwelijks kon zien. Ricky staarde naar het portier van de bestuurder. Hij verwachtte dat die gek ieder moment naar buiten zou stormen om Mark te vermoorden. Ricky stond al half in sprinthouding, klaar om meteen te kunnen vluchten door het bos. Hij zag Mark onder de achterbumper opduiken. Steun zoekend bij een van de achterlichten trok hij langzaam de slang uit de pijp. Het gras ritselfde zacht, het onkruid bewoog en Mark zat weer naast hem, hijgend en zwetend, en zelfs met een grijns, zag Ricky tot zijn verbazing.

Ze bleven als twee insecten onder de struiken gehurkt zitten, turend naar de auto.

‘Als hij nou weer naar buiten komt?’ vroeg Ricky. ‘En als hij ons ziet?’

‘Hij kan ons niet zien. Maar als hij deze kant uit komt, volg je mij. Dan zijn we verdwenen voordat hij twee stappen heeft gedaan.’

‘Waarom gaan we nou dan niet?’

Mark keek hem woedend aan. ‘Ik probeer zijn leven te redden, oké? Misschien, heel misschien, merkt hij dat het op deze manier niet lukt en zet hij het voorlopig uit zijn hoofd, of zo. Waarom is dat zo moeilijk te begrijpen?’

Mark schudde gefrustreerd zijn hoofd, en opeens ging het portier weer open. De man kwam wankelend uit de auto, grommend en pratend in zichzelf. Hij stampte door het gras naar de kofferbak, greep het uiteinde van de slang en staarde ernaar alsof hij zijn ogen niet geloofde. Speurend keek hij om zich heen. Hij ademde zwaar en hij stond te zweten. Zijn blik gleed langs de bomen aan de rand van de kleine open plek. De jongens drukten zich plat tegen de grond. De man keek omhoog en verstijfde. Blijkbaar drong het nu pas tot hem door. Het gras

achter de auto was platgetrapt. Hij liet zich door zijn knieën zakken alsof hij naar sporen zocht, maar toen stak hij de slang weer in de uitlaat en liep haastig terug naar het portier. Het kon hem kennelijk niet meer schelen of iemand hem in de gaten hield. Hij wilde dood. En snel.

De twee hoofden kwamen gelijktijdig boven de struiken uit – een paar centimeter, meer niet. De broertjes tuurden een tijdje door het hoge gras. Ricky hield zich gereed om de benen te nemen, maar Mark dacht na.

‘Mark, laten we nou gaan! Alsjeblieft,’ smeekte Ricky. ‘Hij had ons bijna gezien. Misschien heeft hij wel een pistool of zo.’

‘Dan had hij zich wel voor zijn kop geschoten.’

Ricky beet op zijn lip en de tranen sprongen weer in zijn ogen. Hij had nog nooit een discussie van zijn broer gewonnen, en dit zou niet de eerste keer worden.

Nog een minuut verstreek, en Mark werd zenuwachtig. ‘Ik zal het nog één keer proberen, goed? Als hij het dan niet opgeeft, gaan we ervan door. Dat beloof ik je. Oké?’

Ricky knikte met tegenzin. Zijn broer liet zich weer op zijn buik in het onkruid zakken en verdween door het lange gras. Ricky veegde met vuile vingers de tranen van zijn wangen.

De advocaat sperde zijn neusgaten open en inhaleerde diep. Langzaam ademde hij weer uit en staarde door de voorruit, terwijl hij probeerde vast te stellen of het dodelijke gas al in zijn bloed was doorgedrongen en zijn werk begon te doen. Naast hem op de stoel lag een geladen pistool. In zijn hand hield hij een halflege fles Jack Daniels. Hij nam nog een slok, schroefde de dop erop en zette hem op de stoel. Langzaam zoog hij de lucht in zijn longen en sloot zijn ogen om de smaak van het gas te proeven. Zou hij gewoon wegzweven? Zou het pijn doen of branden? Zou hij moeten braken voordat hij stierf? Het briefje lag op het dashboard boven het stuur, naast het flesje met pillen.

Hij huilde en praatte in zichzelf, wachtend op de uitwerking van het gas. Waarom ging het niet sneller, verdomme? Anders zou hij het pistool moeten gebruiken. Hij was een lafaard, maar een vastbesloten lafaard, en hij zweefde liever snotterend weg dan de loop van een pistool in zijn mond te steken. Hij nam een slok whisky en maakte een sissend geluid toen de alcohol brandend door zijn slokdarm gleden. Ja, het begon eindelijk te werken! Nog even, en dan was het allemaal voorbij. Hij glimlachte tegen zichzelf in het spiegeltje omdat het gas

zijn werk nu deed. Hij was stervende. En hij was geen lafaard, want hier was lef voor nodig.

Huilend en mompelend schroefde hij de dop van de whiskyfles voor nog één laatste slok. Hij verslikte zich, en de drank droop langs zijn kin in zijn baard.

Niemand zou hem missen. Die gedachte zou hem pijn moeten doen, maar voor de advocaat was het juist een geruststelling dat geen mens verdriet om hem zou hebben. Zijn moeder was de enige in de wereld die van hem had gehouden en zij was al vier jaar dood, dus haar kon hij niet meer kwetsen. Hij had een kind uit zijn eerste, rampzalige huwelijk – een dochter die hij al in geen elf jaar meer had gezien, maar hij had gehoord dat ze bij een sekte was gegaan en net zo geflipt was als haar moeder.

Veel mensen zouden niet op zijn begrafenis komen. Een paar bevriende advocaten en misschien één of twee rechters in donkere pakken, die gewichtig met elkaar zouden fluisteren als de ingeblikte orgelmuziek door de bijna lege kapel zweefde. Geen tranen. De advocaten zouden op hun horloges kijken als de dominee – een vreemde – de standaardfrasen afraffelde voor dierbare overledenen die nooit de kerk hadden bezocht.

Een dienst van tien minuten, zonder franje. In het briefje op het dashboard had hij gevraagd om een crematie.

‘Wow!’ zei hij zacht, en zette de fles weer aan zijn mond. Hij nam een grote slok en keek in het spiegeltje. Het gras achter de auto bewoog.

Ricky zag het portier opengaan nog voordat Mark het hoorde. Het zwiepte open alsof iemand het een trap had gegeven, en het volgende moment sprong de grote, zware man met het rode gezicht naar buiten. Hij hield zich aan de auto vast toen hij grommend door het gras rende. Ricky kwam overeind, geschrokken en doodsbang, en plaste in zijn broek.

Mark had juist zijn hand op de bumper gelegd toen hij het portier hoorde. Een moment lang lag hij als verstijfd. Hij overwoog nog even om onder de auto weg te kruipen, en die aarzeling werd hem noodlottig. Zijn voet gleed uit toen hij overeind wilde komen om te vluchten, en de man had hem te pakken. ‘Hé, jij! Kleine rotzak!’ schreeuwde hij toen hij Mark bij zijn haren greep en hem tegen de kofferbak van de auto smeed. ‘Vuil ettertje!’ Mark schopte en spartelde, maar de man sloeg hem met zijn dikke hand in het gezicht. Hij trapte nog eens, wat minder hard, en weer kreeg hij een tik.

Mark staarde naar het woeste, rood aangelopen gezicht vlak bij het zijne. De ogen waren rood en nat. De neus en de kin dropen van het vocht. ‘Kleine klootzak!’ gromde de man met opeengeklemd, vuile tanden.

Toen hij Mark stevig beet had, stak de advocaat de slang weer in de uitlaat, tilde de jongen aan zijn kraag van de motorkap af en sleepte hem door het gras naar het linkerportier, dat nog openstond. Hij smees Mark naar binnen, over de zwartleren bekleding heen.

Mark deed een greep naar de portierhendel en de vergrendeling aan de andere kant, maar de man liet zich al achter het stuur vallen. Hij sloeg het portier achter zich dicht, wees op de portierhendel en schreeuwde: ‘Afblijven!’ Daarna sloeg hij Mark met de rug van zijn hand keihard tegen zijn linkeroog.

Mark gilte van pijn, sloeg zijn handen voor zijn ogen en klapte dubbel, totaal verdoofd. Hij begon te huilen. Zijn neus deed vreselijk pijn en zijn mond nog erger. Hij voelde zich duizelig en hij proefde bloed. Hij hoorde de man huilen en grommen. Hij rook de whisky en staarde met zijn rechteroog naar de knieën van zijn vuile spijkerbroek. Zijn linkeroog zwol op en alles leek vaag.

De dikke advocaat nam nog een slok whisky en keek opzij naar Mark, die nog steeds voorovergebogen zat, bevend over zijn hele lichaam. ‘Hou op met janken,’ snauwde hij.

Mark likte zijn lippen en slikte wat bloed door. Hij wreef over de buil boven zijn ogen en probeerde diep adem te halen. Nog steeds staarde hij omlaag naar zijn spijkerbroek. ‘Hou op met huilen,’ zei de man weer. Mark probeerde het.

De motor liep nog. Het was een grote, zware, geruisloze auto, maar Mark hoorde de motor zachtjes zoemen, ergens heel ver weg. Langzaam draaide hij zich om en keek naar de slang die door het raampje achter de bestuurder naar binnen kronkelde als een nijdig reptiel, klaar voor de aanval. De dikke man lachte.

‘Ik vind dat we maar samen moeten sterven,’ verklaarde hij, opeens heel beheerst.

Marks linkeroog begon steeds meer op te zwellen. Hij draaide zijn schouders en keek de bestuurder recht aan. De man leek nog groter nu. Hij had een vlezig gezicht met een warrige baard. Zijn roodomrande ogen staarden Mark aan als een duivel in het donker. Mark hilde. ‘Laat me eruit, alstublieft!’ Zijn lip trilde en zijn stem brak.

De bestuurder zette de fles aan zijn mond en bracht hem omhoog. Hij maakte een grimas en smakte met zijn lippen. ‘Sorry, knul. Je was

toch zo flink? Je wilde je neus toch in mijn zaken steken? Laten we dan maar samen sterven. Oké? Alleen jij en ik, jochie. Samen naar sprookjesland. Om de grote tovenaars te ontmoeten. Droom maar prettig, knul.'

Mark snoof eens en zag toen het pistool dat tussen hen in lag. Haastig wendde hij zijn blik af en keek nog eens toen de man weer een slok uit de fles nam.

'Wil je het pistool?' vroeg de man.

'Nee, meneer.'

'Waarom kijk je er dan naar?'

'Dat deed ik niet.'

'Lieg niet, joh, want dan vermoord ik je. Ik ben stapelkrankzinnig en ik vermoord je zo! Begrepen?' Hoewel de tranen over zijn wangen stroomden, klonk zijn stem heel rustig. Hij haalde diep adem en vervolgde: 'Als we vrienden willen worden, moet je eerlijk tegen me zijn, knul. Eerlijkheid is heel belangrijk, begrijp je? Nou, wil je dat pistool of niet?'

'Nee, meneer.'

'Zou je het pistool willen pakken om mij neer te schieten?'

'Nee, meneer.'

'Ik ben niet bang om te sterven, jongen. Begrijp je dat?'

'Jawel, meneer, maar ik wil niet dood. Ik zorg voor mijn moeder en mijn broertje.'

'Ach, wat aardig! De man in huis.'

Hij schroefde de dop weer op de whiskyfles, greep opeens het pistool, stak de loop diep in zijn mond, kromde zijn lippen eromheen en keek naar Mark, die al zijn bewegingen volgde – half hopen dat hij de trekker zou overhalen en half hopen dat hij niet. Langzaam trok de man het pistool weer uit zijn mond, kuste de loop en richtte het toen op Mark. 'Ik heb dit ding nog nooit afgevuurd,' zei hij, bijna fluisterend. 'Ik heb het een uur geleden gekocht in een pandjeshuis in Memphis. Denk je dat het werkt?'

'Laat me eruit, alstublieft.'

'Je mag zelf kiezen, knul,' zei de man terwijl hij de onzichtbare dampen inhaleerde. 'Ik kan je voor je kop schieten, dan is het meteen voorbij. Of je kunt wachten op het gas. Zeg het zelf maar.'

Mark keek niet meer naar het pistool. Hij snoof de lucht op en dacht even dat hij iets rook. De loop van het pistool bevond zich vlak bij zijn hoofd. 'Waarom doet u dit?' vroeg hij.

'Dat gaat je geen flikker aan, joh! Ik ben gestoord, oké? Zo lijk als een

deur. Ik wilde in alle rust zelfmoord plegen – in mijn eentje, met een tuinslang en misschien een paar pillen en wat whisky. Zonder pottenkijkers. Maar jij moest je er zo nodig mee bemoeien. Kleine klootzak!’ Hij liet het pistool zakken en legde het voorzichtig op de stoel. Mark wreef over de bult op zijn voorhoofd en beet op zijn lip. Zijn handen trilden en hij klemde ze tussen zijn benen.

‘Over vijf minuten zijn we dood,’ verklaarde de man plechtig. Hij bracht de fles weer naar zijn mond. ‘Jij en ik samen, knul. Op weg naar de grote tovenaar.’

Eindelijk durfde Ricky zich te bewegen. Zijn tanden klapperden en zijn spijkerbroek was nat, maar hij kon weer nadenken. Hij liet zich vanuit zijn gehurkte houding op handen en knieën in het gras zakken en kroop op zijn buik naar de auto, huilend en op zijn tanden bijtend. Ieder moment kon het portier openvliegen en zou die krankzinnige kerel – die zo dik was, maar ook zo snel – hem bij zijn nek grijpen, net als Mark. En dan zouden ze alle drie sterven in die lange, zwarte auto. Langzaam, centimeter voor centimeter, zocht hij zijn weg door het hoge gras.

Voorzichtig tilde Mark het pistool op, met twee handen. Het was zo zwaar als een baksteen. Het trilde in zijn handen toen hij het op de dikke man richtte, die zich ernaartoe boog totdat de loop nog maar twee centimeter bij zijn neus vandaan was.

‘Haal de trekker over, jongen,’ zei hij met een glimlach. Zijn natte gezicht gloeide en beefde van zalige verwachting. ‘Haal die trekker over! Dan ben ik dood en heb jij je vrijheid terug.’ Mark kromde zijn vinger om de trekker. De man knikte, boog zich nog verder naar voren en beet met blikkerende tanden in de loop. ‘Toe dan!’ brulde hij.

Mark sloot zijn ogen en klemde de kolf van het pistool tussen zijn handpalmen. Hij hield zijn adem in. Op het moment dat hij de trekker wilde overhalen, griste de man het wapen uit zijn handen. Hij zwaaide het woest heen en weer voor Marks gezicht en haalde de trekker over. Mark gilte toen het raampje achter zijn hoofd in duizend stukken barstte, maar zonder te breken. ‘Het werkt! Het werkt!’ schreeuwde de man. Mark dook omlaag en drukte zijn handen tegen zijn oren.

Ricky begroef zijn gezicht in het gras. Hij was nog maar drie meter bij de auto vandaan toen hij een knal hoorde en Mark begon te gillen. De dikke man schreeuwde ook, en Ricky plaste weer in zijn broek. Hij

sloot zijn ogen en klauwde naar het gras. Zijn maag kromp ineen en zijn hart bonsde luid. Een minuut na het schot durfde hij zich nog steeds niet te bewegen. Hij begon te huilen om zijn broer, die was doodgeschoten door een krankzinnige.

‘Hou op met huilen, verdomme! Ik heb er genoeg van!’

Mark sloeg zijn handen om zijn knieën en probeerde zich kalm te houden. Zijn hoofd bonsde en hij had een droge mond. Hij stak zijn handen tussen zijn knieën en boog zich voorover. Hij moest ophouden met huilen en een plan bedenken. In een televisieserie had hij eens een gek gezien die van een gebouw wilde springen. Maar een koelbloedige politieman was tegen hem blijven praten tot die gek eindelijk iets terugzei. Het eindigde er natuurlijk mee dat de man niet was gesprongen. Mark snoof nog eens of hij gas rook en vroeg toen: ‘Waarom doet u dit?’

‘Omdat ik dood wil,’ zei de man rustig.

‘Maar waarom?’ vroeg Mark weer, met een blik op het keurige ronde gaatje in zijn portierraampje.

‘Waarom stellen kinderen zoveel vragen?’

‘Omdat we kinderen zijn. Waarom wilt u dood?’ Hij kon zijn eigen woorden nauwelijks verstaan.

‘Luister, knul, over vijf minuten zijn we dood. Jij en ik, op weg naar de tovenaar.’ Hij nam een slok uit de fles, die bijna leeg was. ‘Ik voel het gas al, jongen. Jij ook? Het werd tijd.’

In het zijspiegeltje, door de barsten in het raampje, zag Mark het gras bewegen. Hij ving een glimp op van Ricky die door het gras sloop en tussen de struiken bij de boom verdween. Hij sloot zijn ogen en zei een schietgebedje.

‘Ik moet eerlijk toegeven dat ik je gezelschap op prijs stel, jochie. Niemand wil eenzaam sterven. Hoe heet je?’

‘Mark.’

‘En verder?’

‘Mark Sway.’ Hij moest blijven praten. Misschien zou die idioot dan niet schieten. ‘En hoe heet u?’

‘Jerome. Zeg maar Romey. Zo noemen mijn vrienden me, en jij en ik zijn al dikke vrienden. Dus noem me maar Romey. Verder geen vragen meer, oké?’

‘Waarom wil je dood, Romey?’

‘Geen vragen meer, zei ik! Voel je het gas al, Mark?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Nou, het zal niet lang meer duren. Zeg je gebeden maar.’ Romey liet

zich onderuit zakken in de stoel, met zijn dikke kop naar achteren en zijn ogen dicht, volkomen op zijn gemak. ‘We hebben nog ongeveer vijf minuten, Mark. Wat zijn je laatste woorden? Heb je nog iets te zeggen?’ Hij had de whiskyfles in zijn rechterhand, het pistool in zijn linker.

‘Ja. Waarom doet u dit?’ vroeg Mark, met een blik in de spiegel, speurend naar zijn broertje. Hij haalde snel en oppervlakkig adem, door zijn neus, maar hij rook en voelde nog altijd niets. Ricky had natuurlijk de slang losgetrokken.

‘Omdat ik gek ben – de zoveelste gestoorde advocaat. Ze hebben me gek gemaakt, Mark. En hoe oud ben je?’

‘Elf.’

‘Heb je weleens whisky gedronken?’

‘Nee,’ antwoordde Mark naar waarheid.

Opeens hield de man hem de whiskyfles voor. Mark pakte hem aan.

‘Neem maar een slok,’ zei Romey zonder zijn ogen te openen.

Mark probeerde het etiket te lezen, maar zijn linkeroog zat bijna dicht, zijn oren gonsden nog van het pistoolschot en hij kon zich niet concentreren. Hij zette de fles op de stoel en Romey pakte hem zwijgend terug.

‘We gaan dood, Mark,’ zei hij, bijna in zichzelf. ‘Niet zo makkelijk als je elf bent, maar zo is het nu eenmaal. Niets aan te doen. Wat zijn je laatste woorden, grote knul?’

Mark prentte zich in dat Ricky de slang uit de uitlaat had getrokken, dat er geen gas in de auto stroomde en dat zijn nieuwe vriend Romey dronken en gek was. Als hij het er levend vanaf wilde brengen, moest hij blijven denken en praten. De lucht was schoon. Hij haalde diep adem en verzekerde zichzelf dat hij het zou overleven. ‘Waarom bent u gek geworden?’

Romey dacht even na en vond het eigenlijk wel geestig. Hij snoof en grinnikte zelfs een beetje. ‘O, dit is geweldig! Perfect. Ik weet al weken iets dat niemand in de hele wereld weet, behalve mijn cliënt... een etterbak van het zuiverste water. Weet je, Mark, advocaten krijgen allerlei vertrouwelijke zaken te horen waar ze niet over mogen praten. Strikt geheim, begrijp je? We mogen nooit vertellen wat er met het geld is gebeurd, wie met wie naar bed is geweest of waar het lijk is begraven. Kun je me volgen?’ Hij zuchtte diep, met duidelijk genoegen, en liet zich nog verder onderuit zakken. Nog steeds had hij zijn ogen dicht. ‘Het spijt me dat ik je moest slaan.’ Hij kromde zijn vinger om de trekker.

Mark sloot zijn ogen en voelde niets.

‘Hoe oud ben je, Mark?’

‘Elf.’

‘O ja, dat zei je al. Ik ben vierenveertig. We zijn allebei nog te jong om te sterven, vind je ook niet, Mark?’

‘Ja, meneer.’

‘Maar toch gaat het gebeuren, makker. Voel je het al?’

‘Ja, meneer.’

‘Mijn cliënt heeft een man vermoord en het lijk verborgen, en nu wil hij mij ook vermoorden. Dat is het hele verhaal. Ze hebben me gek gemaakt. Ha, ha! Dit is geweldig, Mark. Prachtig. Zwijgplicht, m’n reet! Ik zal jou eens precies vertellen... vlak voordat we samen wegzweven... waar het lijk verborgen is. Ongelooflijk! Eindelijk kan ik het tegen iemand zeggen.’ Hij opende zijn ogen en keek Mark scherp aan. ‘Dit is verdomd grappig, Mark!’

Mark zag er de humor niet van in. Hij wierp een blik in het spiegeltje en toen op het portierslot, dertig centimeter bij hem vandaan. De hendedel zat nog dichterbij.

Romey zakte weer onderuit en sloot zijn ogen alsof hij wanhopig probeerde een dutje te doen. ‘Het spijt me echt, kerel. Heus. Maar zoals ik al zei, ik stel je gezelschap zeer op prijs.’ Langzaam zette hij de fles op het dashboard naast het briefje. Hij bracht het pistool van zijn linker naar zijn rechterhand over, streelde het zacht en gleed met zijn wijsvinger over de trekker. Mark probeerde niet te kijken. ‘Het spijt me allemaal vreselijk, knul. Hoe oud ben je?’

‘Elf. Dat hebt u me al drie keer gevraagd.’

‘Hou je smoel! Ik kan het gas nu voelen, jij ook? Zit niet zo te snuiven, verdomme! Het is reukloos, stom rund. Je kunt het niet ruiken. Als jij niet zo’n bemoeial was geweest, zou ik nu al dood zijn en kon jij weer cowboytje spelen. Je bent niet erg slim.’

Een stuk slimmer dan jij, dacht Mark. ‘Wie is er dan vermoord door uw cliënt?’

Romey grijnsde, maar zonder zijn ogen te openen. ‘Een Amerikaanse senator. Ik ga het zeggen! Ik ga het zeggen! Lees je weleens een krant?’

‘Nee.’

‘Dat verbaast me niets. Senator Boyette uit New Orleans. Daar kom ik vandaan.’

‘Wat doet u dan in Memphis?’

‘Verdomme, joh! Je wilt wel alles weten, he?’

‘Ja. Waarom heeft uw cliënt senator Boyette vermoord?’

‘Waarom, waarom, waarom? Wie, wie, wie? Je bent een vervelend ventje, Mark.’

‘Dat weet ik. Waarom laat u me niet gaan?’ Mark keek snel in het spiegelje en toen naar de slang op de achterbank.

‘Misschien schiet ik je wel door je kop als je je bek niet houdt!’ Zijn baardige kin zakte omlaag, bijna tot op zijn borst. ‘Mijn cliënt heeft heel wat mensen vermoord. Zo verdient hij zijn geld, door mensen te vermoorden. Hij is lid van de maffia in New Orleans, en nu wil hij mij ook vermoorden. Jammer, knul. We zijn hem vóór. Hij staat voor lul.’ Romey nam een flinke slok uit de fles en keek Mark aan.

‘Stel je voor, knul. Barry, of Barry het Mes zoals ze hem noemen... al die maffiatypes hebben vreemde bijnamen... zit nu op me te wachten in een sjofel restaurant in New Orleans, waarschijnlijk met een paar van zijn makkers achter de hand. Na het eten wil hij natuurlijk een eindje gaan rijden, om over zijn zaak te praten of zo. Dat is het moment waarop hij zijn mes tevoorschijn haalt... daarom noemen ze hem het Mes... en me mijn strot afsnijdt. Daarna ontdoen ze zich van mijn dikke lichaam, zoals ze ook het lijk van senator Boyette hebben geloosd, en New Orleans heeft er weer een onopgeloste moord bij. Maar wij hebben hun die kans niet gegeven, hè knul? Wij zijn hen te slim af geweest.’

Hij begon langzamer te praten en zijn tong werd dikker. Terwijl hij sprak, schoof hij het pistool over zijn dijbeen heen en weer, met zijn vinger nog steeds om de trekker.

Hou hem aan de praat. ‘Maar waarom wil die Barry u vermoorden?’

‘Weer een vraag. Ik begin al te zweven. Jij ook?’

‘Ja. Het voelt wel lekker.’

‘Om een heleboel redenen. Doe je ogen dicht, jongen. Zeg je gebeden.’

Mark hield het pistool in de gaten en keek naar het portierslot. Eén voor één drukte hij zijn vingertoppen tegen zijn duimen, zoals hij op de kleuterschool had leren tellen. Zijn coördinatie was perfect.

‘En waar ligt dat lijk?’

De man snoof en zijn kin zakte weer naar voren. Hij was nauwelijks te verstaan. ‘Het lijk van Boyd Boyette? Wat een vraag. De eerste Amerikaanse senator die in functie is vermoord, wist je dat? Vermoord door mijn dierbare cliënt Barry het Mes Muldanno, die hem vier keer door het hoofd heeft geschoten en daarna het lijk heeft laten verdwijnen. Geen lijk, geen rechtszaak. Begrijp je dat, joh?’

‘Niet echt.’

‘Waarom huil je niet meer, knul? Een paar minuten geleden zat je nog te blèren. Ben je niet bang?’

‘Ja, ik ben bang en ik wil weg. Het spijt me dat u dood wilt en zo, maar ik moet voor mijn moeder zorgen.’

‘Roerend, heel roerend. Maar hou nu je kop. Zie je, knul, de FBI heeft een lijk nodig om te kunnen bewijzen dat er een moord is gepleegd. Barry is hun verdachte... hun enige verdachte, omdat hij de dader is en dat weet de FBI ook... maar ze hebben geen lijk.’

‘Waar is het dan?’

Er schoof een wolk voor de zon en het was opeens veel donkerder op de open plek. Romey bewoog het pistool zachtjes langs zijn been, alsof hij Mark wilde waarschuwen geen onverhoedse bewegingen te maken. ‘Het Mes is niet de slimste boef die ik ooit heb ontmoet. Hij vindt zichzelf een genie, maar eigenlijk is hij nogal stom.’

Nee, jij bent stom, dacht Mark weer. In een auto gaan zitten met een tuinslang aan de uitlaat! Hij wachtte, zo roerloos mogelijk.

‘Het lijk ligt onder mijn boot.’

‘Uw boot?’

‘Ja, mijn boot. Hij had haast. Ik was de stad uit en daarom heeft mijn dierbare cliënt het lijk naar mijn huis gebracht en het in vers cement onder mijn garage begraven. Het ligt er nog steeds, hoe is het mogelijk! De FBI heeft half New Orleans afgegraven om het te vinden, maar ze hebben nooit aan mijn huis gedacht. Misschien is Barry toch zo stom nog niet.’

‘Wanneer heeft hij u dat verteld?’

‘Ik krijg genoeg van al die vragen, joh.’

‘Ik wil liever weg.’

‘Kop dicht. Het gas begint te werken. We zijn er geweest, jongen. Finito.’ Hij liet het pistool op de stoel vallen.

De motor zoemde zacht. Mark keek naar het kogelgat in het raampje, naar de miljoenen barstjes die zich eromheen hadden verspreid, en naar het rode gezicht en de zware oogleden van de man. Romey maakte een geluid alsof hij snurkte en zijn hoofd zakte weer op zijn borst.

Hij raakte bewusteloos! Mark keek naar hem en zag zijn dikke pens op en neer gaan. Zo had hij zijn ex-vader wel honderd keer gezien.

Mark haalde diep adem. Het portierslot zou geluid maken en het pistool lag te dicht bij Romey’s hand. Mark kreeg kramp in zijn maag en zijn voeten waren gevoelloos.

Het rode gezicht produceerde een zwaar, traag geluid en Mark wist dat dit zijn laatste kans was. Langzaam, heel langzaam, bracht hij zijn trillende vinger naar het portierslot toe.

Ricky's ogen waren bijna zo droog als zijn mond, maar zijn spijkerbroek was kletsnat. Hij zat onder de boom, in het donker – zo ver mogelijk bij de struiken, het hoge gras en de auto vandaan. Er waren vijf minuten verstreken sinds hij de slang uit de uitlaat had getrokken. Vijf minuten sinds het pistoolschot. Maar hij wist dat zijn broer nog leefde, want hij was vijftien meter verder langs de bomen gelopen, tot hij een glimp had opgevangen van het blonde hoofd dat achter het raampje van de grote auto bewoog. Daarom was hij opgehouden met huilen en begonnen met bidden.

Hij liep weer terug naar de boomstronk. Toen hij zich bukte en naar de auto tuurde, wanhopig verlangend naar zijn broer, vloog het rechterportier open en zag hij Mark naar buiten springen.

Romey's kin viel op zijn borst. Op het moment dat hij weer begon te snurken sloeg Mark met zijn linkerhand het pistool naar de vloer terwijl hij met zijn andere hand het portierslot opende. Hij gaf een ruk aan de hendel en ramde zijn schouder tegen het portier. Het laatste dat hij hoorde toen hij zich uit de auto liet vallen was het zware snurken van de advocaat.

Hij kwam op zijn knieën terecht en klauwde naar het hoge gras om bij de auto vandaan te komen. Hij hees zich overeind, begon gebukt te rennen en binnen een paar seconden had hij de plek bereikt waar Ricky zwijgend en vol ontzetting zat toe te kijken. Hij bleef bij de boomstronk staan en draaide zich om, in de verwachting dat de advocaat achter hem aan zou komen met het pistool. Maar er kwam niemand uit de auto. Het portier stond nog open en de motor liep. De uitlaat was vrij. Mark durfde weer adem te halen, voor het eerst in een minuut. Langzaam draaide hij zich naar Ricky toe.

'Ik heb de slang eruit getrokken,' zei Ricky met een schrill stemmetje, hijgend van de zenuwen. Mark knikte, maar hij zei niets. Opeens voelde hij zich veel kalmer. De auto stond vijftien meter bij hen vandaan. Als Romey hen nu nog wilde grijpen, zouden ze meteen het bos in kunnen vluchten. Zelfs als hij zijn pistool zou gebruiken konden ze dekking zoeken achter de boom en het struikgewas.

'Mark, ik ben bang. Laten we gaan,' zei Ricky, nog steeds met een hoog stemmetje. Zijn handen trilden.

‘Nog even,’ zei Mark, die scherp naar de auto tuurde.

‘Toe nou, Mark. Ik wil hier weg.’

‘Nog even, zei ik!’

Ricky keek naar de auto. ‘Is hij dood?’

‘Dat denk ik niet.’

De man leefde dus nog, en hij had een pistool. Maar Ricky zag dat zijn grote broer niet langer bang was. Hij had iets in de zin. Ricky deed een stap naar achteren. ‘Ik ga ervandoor,’ mompelde hij. ‘Ik wil naar huis.’

Mark verroerde zich niet. Hij ademde rustig uit en hield de auto in de gaten. ‘Zo meteen,’ zei hij, zonder naar Ricky te kijken. Zijn stem had weer gezag.

Ricky bleef staan en boog zich voorover, met twee handen op zijn natte knieën. Hij keek naar zijn broer en schudde langzaam zijn hoofd toen Mark voorzichtig een sigaret uit zijn borstzakje haalde. Nog steeds tuurde hij naar de auto. Hij gaf zichzelf vuur, nam een lange trek en blies de rook omhoog naar de takken. Voor het eerst zag Ricky zijn gezwollen oog.

‘Wat is er met je gezicht gebeurd?’

Mark dacht er ook weer aan. Hij wreef zachtjes over zijn oog en daarna over de buil op zijn voorhoofd. ‘Hij heeft me een paar keer geslagen.’

‘Het ziet er niet best uit.’

‘Het valt wel mee. Weet je wat ik ga doen?’ zei hij, zonder een antwoord te verwachten. ‘Ik sluip weer terug om die slang in de uitlaat te steken. Dat heeft hij verdiend, die klootzak.’

‘Jij bent nog gekker dan hij. Dat meen je toch niet, Mark?’

Mark nam bewust nog een trekje. Opeens vloog het linkerportier open en kwam Romey struikelend de auto uit, met het pistool in zijn hand. Luid mompelend wankelde hij naar de achterkant van de auto en zag de slang weer onschadelijk in het gras liggen. Hij keek omhoog en slingerde een paar vloeken de lucht in.

Mark dook ineen en hield Ricky vast. Romey draaide zich op zijn hakken om en keek speurend in de richting van de bomen rond de open plek. Hij vloekte nog eens en begon toen luid te huilen. Het zweet droop uit zijn haar. Zijn zwarte jasje was kletsnat en zat tegen zijn rug geplakt. Snikkend stampte hij om de achterkant van de auto heen, pratend tegen zichzelf en schreeuwend tegen de bomen.

Opeens bleef hij staan, hees zijn logge gestalte op de kofferbak en schoof als een verdoofde olifant achteruit totdat hij met zijn rug tegen

het raampje zat. Zijn dikke benen staken voor hem uit. Hij miste een schoen. Hij pakte het pistool – niet langzaam en niet snel, bijna alsof het routine was – en stak de loop diep in zijn mond. Zijn woeste, bloeddoorlopen ogen keken nog eens rond en bleven één seconde op de boom boven de twee jongens gericht.

Toen opende hij zijn lippen en klemde zijn grote vuile tanden om de loop. Hij sloot zijn ogen en haalde met zijn rechterduim de trekker over.